

11. navadna nedelja

Pirniče, 17.6.2018

»... kakor gorčično zrno«

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda današnje nedelje se naslanja na kmečke ali vrtnarske prispodobe. Najprej v berilu iz stare zaveze slišimo, kako bo Bog, *»vzel vršiček visoke cedre in ga potaknil, od njegovih vrhnjih mladik bom odtrgal nežno vejico in jo zasádil na visoko in vzvišeno goro«*. Saj si predstavljamo, o čem govori, kajne? Nekatero rastline pač lahko razmnožujemo s potaknjenci, kakor temu pravimo.

V evangeliju pa Jezus govori, kako bo iz majhnega, skoraj neopaznega semena zrasla nova, mogočna rastlina, v tem primeru gorčičnega drevesa. Čemu so namenjene te agrarne prispodobe; o čem nam govorijo?

Najprej si moramo v spomin priklicati, kaj so Izraelci pravzaprav pričakovali, v kakšnem upanju so živeli. Ko so videli, da v svetu, čeprav ga je Bog ustvaril kot dobrega, vladajo nasilje, vojne in krivice, so bili prepričani, da bo Bog v zgodovino sveta posegel še enkrat in s tem svetu spet prinesel mir in pravičnost. Pričakovali so maziljenca, Božjega odposlanca, nekoga, ki bo v svet, ki ga je človek s svojim grehom nekako pokvaril, spet prinesel mir. In predstavljali so si, da mora biti nekdo, ki bo imel tako moč, da svetu vrne mir in pravičnost, vsaj kralj. Nekdo, ki bo z močno roko, z železno palico, z oblastjo, zagotovil pravico tistim, ki jim jo zdaj močni odrekajo. Nekdo, ki bo imel toliko avtoritete in moči, da se zaradi njega tisti, ki se sovražijo, ne bodo več upali vojskovati med seboj. Izraelci so, skratka, pričakovali, da bo Bog poslal nekoga, ki bo s pozicije moči in oblasti, od zgoraj torej, nekako vsilil mir in pravičnost med narodi. Ker bo torej kralj prišel v Božjem imenu, so družbi, ki bo nastala po tem Božjem posegu rekli: Božje kraljestvo.

Ko je ta, ki ga je Bog poslal med nas, zares prišel, je prišel na drugačen način, zato ga velika večina ni prepoznala. Ni prišel kot kralj, čeprav je bil več kot kralj. Ni prišel z oblastjo in vojsko, čeprav bi se lahko - kot se je sam izrazil - na njegovi strani vojskovale legije angelov. Prišel je kot otrok, nebogljen in reven, in je svet začel spreminjati od spodaj. Prinesel je Božje kraljestvo miru in pravičnosti, vendar ga ni nikomer vsiljeval. Prišel je, da bi mi imeli življenje in ga imeli v obilju, vendar le, če ga bomo sami zares želeli in bomo tega poslanca sprejeli kot Božjega Sina. Božje kraljestvo ne prihaja od zgoraj, ni nam vsiljeno, ampak nam je ponujeno, da ga sprejmemo, če se sami odločimo zanj. In o tem danes govorijo Jezusove prilike: Božje kraljestvo ne prihaja k nam s

prevzemom oblasti, z državnim udarom, z vojsko in armado sodnikov, pač pa kot tiho, skromno povabilo k ljubezni do Boga in do bližnjega. Jezus med nas ni prinesel revolucionarne spremembe. Daleč od tega. Zasejal je drobno, drobno seme, ki bo, če ga bomo pripravljene sprejeti, počasi zraslo v veliko drevo. Resnična sprememba tako ne prihaja od zunaj, s silo, ampak se začne v nas samih iz semena, ki je položeno v naša srca.

In kako mi sami lahko sodelujemo pri rasti tega drevesa? Preprosto s tem, da začnemo spreminjati naše odnose. Da se takrat, ko bi sicer najraje nekoga okregali in vpili nanj, ugriznemo v Jezik in z njim potrpite. Da takrat, ko mislimo, da nam nekaj pripada, stopimo korak nazaj, in tisto, kar nam pripada, delimo še s kom. Da se ne trudimo, da bi bili več kakor drugi, ampak se v ponižnosti veselimo, uspeha naših bližnjih. Da smo se pripravljene veseliti z veselimo in jokati z jokajočimi. Da drug z drugim živimo v miru in iskrenosti.

Bratje in sestre. Vrtnar, ki je med nas zasejal seme Božjega kraljestva, je Jezus Kristus. Mi pa smo zemlja, v kateri to seme raste ali pa ne raste. Na nas je, da se odločimo, kakšna zemlja hočemo biti. Amen.